

Victoriabroen over St. Lawrencefloden.

Strækninger; Banen vilde ligeledes faae mange stærke Krumninger ved at følge Strandbredden, og paa de lavere Steder maatte den forsynes med et mægtigt Værn, til at modstaae Havets stærke Flod. Beføstningen ved et saadant Kæmpeværk kan heller ikke anslaaes ganske ringe, og Regjeringens Tilskud vilde vist blive alt Andet end ubetydeligt, om end Planens Forfatter mener at turde fremsætte den modsatte Mening.

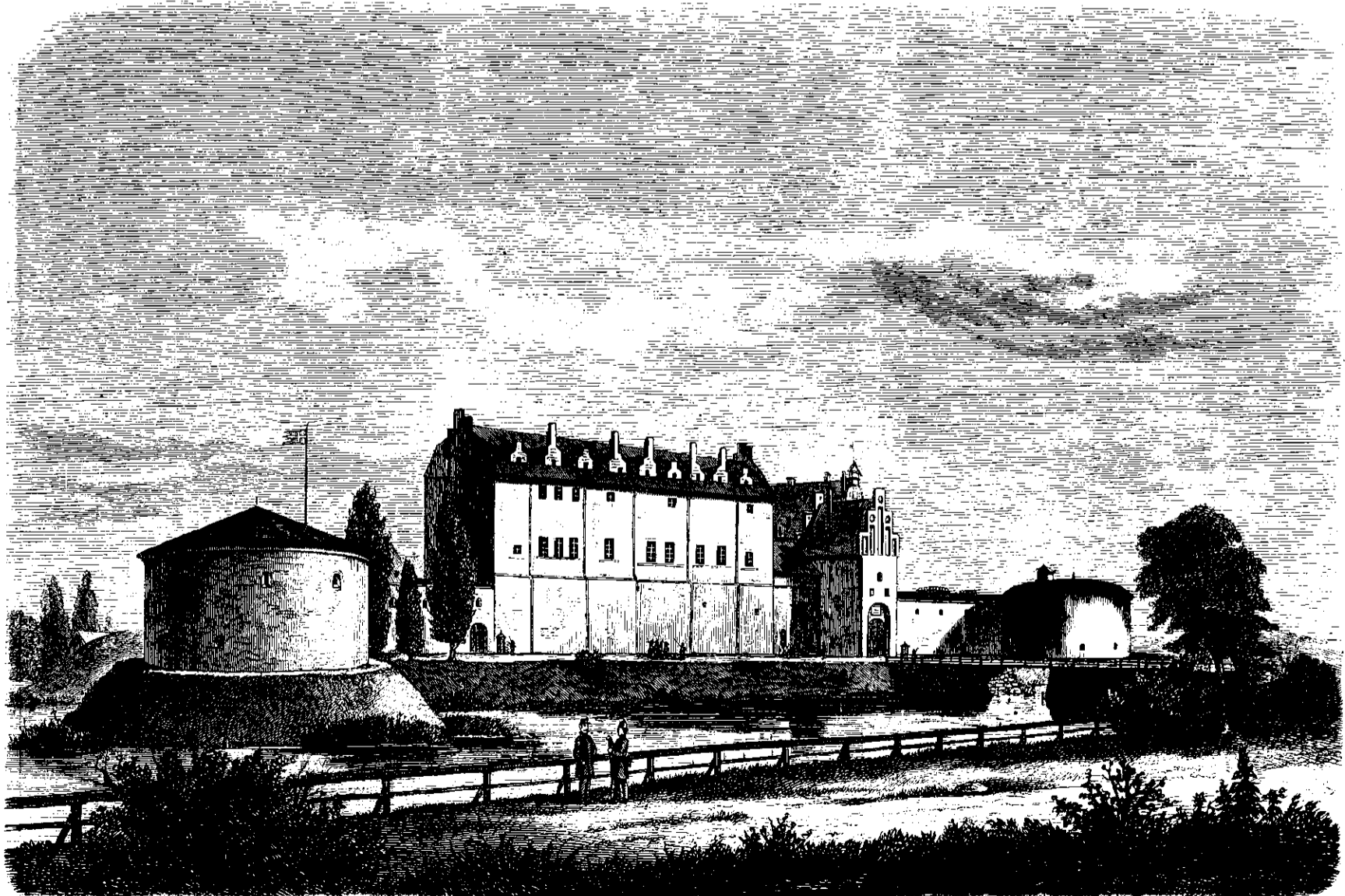
Victoriabroens Indvielse.

Høitidelighederne ved slige Indvielser ere omtrent de samme overalt, saa at de sjældent frembyde noget saare Mærkeligt; ved den her omhandlede Leilighed havde de dog særlig Betydning for hele Canadas Befolkning, idet Ceremonien foretoges af den engelske Thronarving, Prindsen af Wales, en sjelden Fugl i denne saa langt fra Moberlandet liggende Koloni, der ikke er vant til at bæres med Besøg af Kongehusets Medlemmer.

Prindsen ankom til Montreal den 25de August og begav sig fort derefter med sit Følge i en særlig i denne Anledning bygget Jernbanevogn til Point St. Charles, hvor Broens

Indvielse fra Montrealsiden er. En stor Forjamling af Høje Damer og høitstaaende Embedsmænd, samt en talrig Skare almindelige Mennesker, modtog ham her med bedøvende Jubel. Ved en med Skarlaget beklædt Forhøining var anbragt et Stillads med en Vinde, i hvis Touze en dygtig Granitblok svævede, den sidste Steen, som skulde fuldende Kæmpeværket. Prindsen steg op paa Forhøiningen, en til Indvielsen forfærdiget Sølvvurster blev overrakt ham, han tog med den lidt Kalk, anbragte det hvor Stenen skulde ligge, og denne sankedes da langsomt indtil den naaede sin Plads. Derefter steg han atter til og gik gennem Koret som danner Broen; det rumlede under Hjulene som om det var Jordbænen der rullede; Indvielsesceremonien syntes at blive mindre og mindre og stinnede til sidst kun som en bleg blaa Stjerne i Baggrunden. Nu dæmrede det lidt forude og Farten sagtnedes efterhaanden, indtil Maskinen endelig standsede ved Broens Midtpunkt, hvor Prindsen skulde drive den sidste Nagle ind. Her steg Alle ud; med Forsæt havde man opsat Indvielses af fire Nagler, hvilket Arbejde nu udførtes i Prindsens Overværelse af to Arbejdere; det var et besynderligt, malerisk Skue at see de mange straalende Uniformer i Halvmørket stoffes om Arbejderne, som svang deres tunge Hamre, medens Røgster fra Locomotivet omgave det Hele. Prindsen

smilede ved Hammerslagene og saae hen til Hertugen af New-castle med et Blik der tydelig sagde: „Det gjør jeg dem ikke efter“; men da den sidste Nagle skulde sættes ind, kom hans Tour. Det var en Sølvnagle; Prindsen greb den tunge Hammer og vilde ret slaae til, men blev standset — han havde vendt Hammeren forkeert. Leende vendte han den og rettede da nogle kraftige Slag mod Ritten. Da han var færdig hørtes ingen Bisaldsjubel, dertil var Selskabet for udføgt, den kvælende Røg fra Locomotivet havde desuden forlængst ophørt at være et malerisk Tilbehør og var nu kun en pinlig Ubegagelighed, derfor tumlede Enhver saa hurtigt som muligt til sin Plads i Vognen og aandede først atter frit, da Toget kom ud af Tunnelen ved Flodens anden Strandbred, hvor Selskabet i den friske Luft dobbelt frødede sig ved den prægtige Udsigt over Vandet til Montreal. Nu fremtraadte en Udsending fra Grand-Trunk-Jernbaneselskabet og overrakte Prindsen i detses Navn en i Dagens Anledning slaet smul Guldbmedaille; Følget fik lignende, men i Sølv. De paa Stedet forsamlende Jernbanearbejdere tode derefter overlevere Hs. Høihed en efter deres Foranstaltning præget Bronce-medaille, bestemt til Dronningen, for hvilken Prindsen taltede med en lille Tale, hvori han opfriske Mindet om Robert Stephenson, den berømte Ingenieur, hvis sjældne Gnielle det

Malmohus.